

DET TALADE ORDET

LEDD AV ANDEN

LED BY THE SPIRIT

Av
William Marrion Branham
Lördag den 15 juli 1950
Tältmöte
Minneapolis, Minnesota, USA

1 Tack, broder Lindsay. Tack, broder Lindsay. God kväll, åhörare. Jag är ledsen över svårigheten med att tala. Kan ni höra mig? Bra, det är fint. Gud kommer säkert att ta hand om det för oss. Vi försöker göra det som är rätt.

2 Broder Lindsay har bett mig att vara här i morgon eftermiddag klockan två, för att ha möten, i morgon eftermiddag klockan två. Det kommer inte att kollidera med någons möte då. Alla kommer att kunna ha sina möten (sina kyrkors möten). Så kom ihåg det. Och så i morgon kväll igen, är det ett vanligt möte, med predikan. Ett vanligt helandemöte snarare. I morgon eftermiddag är det möte med predikan, och försök att komma, om ni har möjlighet till det. Vi kommer verkligen att bli glada över att ha er här.

3 Hur många här är kristna? Låt oss se era händer. O, är inte det underbart. Det är nittio procent av folket här som är kristna. Jag är glad över det, att veta att den största delen av åhörarskaran redan är frälst och har funnit Jesus kär för sina hjärtan.

4 Nu vill jag bara läsa en liten bit av Ordet först. Mina ord kan slå fel, men Guds Ord kommer aldrig att slå fel.

I Matteus, kapitel 9, från vers 27, ni som vill skriva ner det. Och om Herren vill, jag vet aldrig, men om Han vill det, så vill jag i morgon eftermiddag tala över ämnet: "Kom och se en Man som har sagt mig allting." Ja, vers 27, kapitel 9 i Evangelium enligt Matteus, läser vi detta:

27. Då Jesus gick därifrån, följde två blinda efter honom och ropade: Förbarma dig över oss, Davids son!"

28. Och när han kom hem, gick de fram till honom. Jesus frågade dem: "Tror ni att jag kan göra detta?" De svarade: "Ja, herre."

29. Då rörde han vid deras ögon och sade: "Som ni tror skall det ske med er."

30. Och deras ögon öppnades. Jesus sade strängt till dem: "Se till att ingen får veta detta."

31. Men de gick ut och spred ryktet om honom i hela det området.

32. Medan de var på väg ut, se, då förde man till honom en man som var stum och besatt.

33. Och när han hade drivit ut den onde anden, talade den stumme."

Lade ni märke till vad som höll den stumme mannen bunden? En djävul! Jag är helt övertygad om att modern vetenskap inte skulle hålla med om detta, men som kristna tror vi på vad Bibeln säger. ..."och den stumme..." Låt oss se efter ett ögonblick. Ursäkta mig, vers 33 igen.

33. Och när han hade drivit ut den onde anden, talade den stumme. Och folket häpnade och sade: "Aldrig har man sett något sådant i Israel."

34. Men fariséerna sade: "Det är med hjälp av de onda andarnas furste som han driver ut de onda andarna."

35. Jesus gick omkring i alla städer och byar, och han undervisade i deras synagogor och predikade evangeliet om riket och botade alla slags sjukdomar och krämpor.

7 Det står i Hebreerbrevet att Han är den samme igår, idag och i evighet. Han förändras aldrig. Han är Gud. Och nu är något av det mest underbara med Gud och kristna, förbindelsen i gemenskapen mellan Gud och kristna, att de som är Guds söner, är ledda av Guds Ande. (Kan ni höra mig bra där borta? Går det bra? Räck upp handen, om ni kan det, om ni kan höra mig bra där

borta. Det är bra! Jag ska försöka stå så nära mikrofonen som möjligt. Den kanske tjuter, jag vet inte.)

8 Men det största som jag har funnit i kristet liv, det är att låta den Helige Ande leda dig och vägleda dig, och Hans arbete är underbart. Hur många här inne har någon gång varit ledda av Anden? Låt oss se era händer. O, det var underbart! Ledd av Guds Ande. Det finns ingen som skulle kunna leda dig till altaret, utom Guds Ande. Det finns ingen som skulle föra dig hit ikväll, om det inte vore Guds Ande. Är det riktigt? Han rör sig på förunderliga sätt, Hans underverk, många gånger, att utföra i ”ledningen”, sedan jag var liten pojke.

9 På söndag, om en vecka, om vi kommer att vara kvar här så länge, vill jag berätta min LIVSHISTORIA, på söndag om en vecka, vid kvällsmötet, för att låta er veta vad för tårar och blod som har funnits längs vägen. Några kanske tror att alltsammans är rosor, men det är inte så, vänner.

10 Nu är det så många gånger att den enda tid när jag någonsin kan säga någonting till folk om deras sjukdomar och så vidare, det är när jag definitivt är ledd av Anden. Jag måste låta Honom göra det. Om jag skulle säga något av mig själv, så skulle det säkert vara ett misstag. Många gånger blir jag förvirrad, när det är så många. Det bästa är när jag har patienten för mig själv, individuellt, och talar till dem för att kontakta dem personligen. Men ibland när det är en blandad församling som den här, då är det svårt att känna vad det är och veta vad det är. Man måste vara mycket känslig för Anden.

11 Nu inser vi, och var och en vet det, att det finns en Ande. Och om det då finns en Ande, måste det nödvändigtvis finnas en Mästare till den Anden, därför att Den förändrar syndarens ”natur” till kristna. Det är tvunget att det finns en Mästare, ett Huvud, där någonstans, och det är Gud. Och Han sände Sin Son till jorden i syndigt köttets gestalt. Och Han dog för att vi skulle kunna bli återlösta och förda tillbaka till Gud för att vara Hans söner och döttrar, för att vandra med Honom igen. Den där felande länken, från Edens lustgård, det som Adam förlorade, det återupprättade Kristus igen. Många gånger önskar jag att vi hade tid att backa upp detta en liten stund för att tala... men vi har bara åtta eller tio minuter.

12 Jag vill lägga fram några erfarenheter för er, jag kan bara öppna mitt hjärta för er och tala med er. Det är många gånger, kristna vänner: jag gissar att det troligen inte kommer att vara så mycket längre, som vi kommer att kunna ha ytterligare några få helandemöten, och jag är rädd att sådana som detta,

kommer att stängas. Vi har svårigheter framför oss och ni vet det. Så vi vill sätta in allt vi kan, och det troliga är, att när vi reser härifrån, så är det många av er jag kanske aldrig kommer att se igen under resten av mitt liv. Så låt oss vara uppriktiga mot varandra och uppriktiga inför Gud och Han kommer att handla med oss, medan vi har detta gyllene tillfälle.

13 Jag skulle vilja sitta ner och tala med er, var och en, en dag. Men jag kan inte göra det. Jag skulle inte kunna använda min tid i bön och söka Gud. Men jag skall stämma möte med er, när vi har gått över floden. Jag ska tillbringa all den tid ni vill. Vi ska bara sitta ner vid de evigt gröna träden, vid livets hav, och där skall vi tala med varandra i tusen år. Kommer det inte att bli underbart, den tiden? Som att skaka hand med er och säga: "Kommer ni ihåg där nere i Minneapolis, de där gångerna, när vi försökte vara tillsammans, och se bara, hur det är nu!"

14 Om ni vill veta det, ja, då tänker jag försöka sjunga "Förunderlig Nåd", när jag kommer Hem, när jag går över floden. Jag kan inte sjunga, men jag har alltid önskat att sjunga den sången. Jag tror att Gud kommer att låta mig göra det, när jag kommer över dit. Om ni råkar gå över, innan jag gör det, och ni hör någon komma ut på verandan en morgon och ni hör någon sjunga "Förunderlig Nåd", då säger ni: "Broder Branham har kommit hem." Då är det jag! Jag älskar den gamla sången, för det var Förunderlig Nåd som frälste mig, och förde mig så här långt.

15 Många gånger händer det saker under Andens ledning som jag inte ens nämner, jag säger inte något om det. Visioner syns hela tiden. Och jag har försökt förklara för er hur det sker. De visar individerna. De visar det sätt de rör sig på, vad de har gjort, i sitt liv, och det kommer lika verkligt som när jag tittar på er. Jag tror inte att någon av er kan tvivla på det, efter att ni har sett det på mötena, men det har inte kommit fram än, där mötet har varit. Vi har haft mycket problem med att tala i ett tält, och vi är nykomlingar inför varandra och det är nytt här. Men jag är mycket tacksam att ni tar emot det på ett underbart sätt. Jag kan hela tiden känna varje kväll, det ser ut så, som att styrkan i Tron blir större hela tiden. Jag tror att innan mötet slutar, om Gud tillåter det, så kommer det att bli en stor rörelse, på ett sätt som ni aldrig har sett förut... (Ser ni hur nära det är att det ska bli så just nu).

16 Lägg märke till att Han ibland visar mig saker som jag aldrig säger något om. Nu, precis nu, medan jag har stått här, har jag sett fyra eller fem saker,

som redan har hänt, sedan jag ställde mig här vid mikrofonen. Men jag säger ingenting om det, förrän jag ser att någonting har hänt.

17 Många gånger är det så att den som sköter om mötena åt mig och dessa... jag vet att det här låter lite underligt, och lite hårt kanske, för predikanterna, och så vidare, att få grepp om detta just nu, såvida de inte är mycket andligt sinnade. Men jag kan bara vara uppriktigt. Och här, när vi träffades i England, för inte så länge sedan, (bara för att nämna några erfarenheter.) Jag var på mitt rum en dag och jag gick in och berättade för den som ordnade med mötet för mig.

Jag sa: ”Jag satt i rummet och jag såg en syn att satan kom till oss.” Jag berättade för honom precis hur lång tid det skulle dröja, någonstans inom tjugofyra timmar, och där hände det.

18 Jag kommer ihåg en morgon, när jag gick upp, omkring klockan fem, och gick ner i staden. Han väckte mig. Han sa: ”Sätt på dig kläderna.” Jag gick ungefär tre (engelska) mil (4,8 km.). Jag tror det var i Örnköldsvik... Örebro var det, i Norge eller Sverige. Och jag gick under ett träd vid en flod och jag bad till klockan nio, från fem till nio. Sedan omkring klockan nio lät Han mig inte gå. Jag visste att de skulle undra var jag var någonstans, när de kom till mitt rum och jag inte var där. Så jag bad.

Jag hörde Hans röst säga: ”Res dig upp nu.” Jag reste mig upp.

19 Nu är inte detta bara någon inbillning, vänner. Hans röst är lika hörbar som min är för er. Bara det att när Han står där, så är det inte något du bara inbillar dig. Jag hör Honom, när Han går, ser på Honom, talar till Honom, precis som du talar till mig, eller som jag talar till dig. Det är en Varelse, inte bara en inbillning.

Sedan kan jag höra Honom, när Han sätter ner Sina fötter – går. Och när Han talar, talar Han precis som jag talar, bara det att Han har en röst som skulle ... väldigt ödmjuk på ett sätt, sedan väldigt bestämd på ett annat sätt. Ingen människa kan måla Hans karaktärsdrag. Det verkar som att om Han skulle tala, skulle det vända upp och ner på världen. Ändå är Han så ödmjuk, att när du ser på Honom, börjar du nästan gråta.

20 Och Han sa: ”Gå upp.”

Och jag reste mig upp och började gå. Och gick omkring en (engelsk) mil och gick förbi en affär som jag hade sett dagen innan. Jag visste inte vad jag skulle göra, bara gå.

Han sa: "Gå." Jag tänkte att jag bara skulle gå runt hörnet, och jag kom fram till hörnet.

Han sa: "Sväng åt höger."

Jag gick två kvarter åt höger.

Sedan sa Han: "Sväng åt vänster." Och inom en sekund hade jag fått syn på min tolk från kvällen förut. Och jag visste att något skulle hända, för han kom bara närmare och närmare. Jag visste att det som skulle hända, skulle hända strax. Han kom fram till mig och skakade hand med mig och där sa han: "Broder Branham, det är något underligt."

21 Jag sa: "Ett ögonblick bara."

Jag började berätta för honom och han såg på mig. Och när han gjorde det, såg jag oss i en syn, när vi stod där, när han tolkade mig kvällen före.

Jag sa: "Du har just kommit från sjukhuset, eller hur?"

22 Han sa: "Ja."

Jag sa: "Du fick en av dina njurar bortopererad."

Han sa: "Det är riktigt." (Jag hade just mött honom dagen innan, jag tror det var framme på plattformen den kvällen.)

Jag sa: "För tre, fyra år sedan var det meningen att du skulle göra någonting, och du gjorde det inte, är inte det sant?"

Han sa: "Det är riktigt."

Jag sa: "När den opererades och efter din operation, har det gått över till den andra njuren. Stämmer inte det?"

Han sa: "Det är riktigt."

23 Jag sa: "Igår när jag bad i en bön i församlingen, tog du inte din hand och tog tag i min kavaj så där, väldigt försiktigt?"

24 Han började gråta, hans tårar... han höll upp händerna i luften.

Han sa: "Det är riktigt, broder Branham. Och jag bad Gud i går kväll, om det var så, att Han skulle bekräfta det. Och för ungefär en halv timme sedan, sa Han till mig: 'Stå upp och gå nerför gatan.'"

25 Och det gällde bara inom loppet av en sekund, och jag skulle ha missat honom. Där blev det bekräftat, hans helande. Hur Gud arbetar på förunderliga sätt!

26 Jag gick upp och mötte broder Moore, broder Lindsay och dessa. Vi gick ner på stan.

Han skull promenera med mig lite grand, för Anden var fortfarande där med smörjelse. (Många gånger fortsätter jag att promenera på det sättet, för jag kan inte vara stilla då.) Jag gick ner på staden. Vi stod där och såg i ett fönster och jag sa: ”Broder Moore!”

Han sa: ”Ja! ”

27 Jag sa: ”Nu på vägen tillbaka kommer det att vara en man med en mörk rock och en ljus hatt, som kommer ut från byggnaden. ... han kommer att be mig bedja för sin fru. Det är bara det att jag inte kan göra det.”

Han sa: ”När kommer det att hända?”

28 Jag sa: ”Vet inte: någon gång den här förmiddagen”, sa jag (Därför att synen kom samma förmiddag.)

29 Och vi hade gått ungefär en halvtimme. Efter det gick vi runt ett hörn ... och då kom en man ut från en affär med en svart rock på sig och en grå hatt. Han tog av sig hatten och sa: ”Broder Branham, jag är glad att träffa dig.”

Han sa: ”Jag har min fru här uppe.”

Ja. Broder Moore sa: ”Hur är det med detta?” Vi gick in.

30 Broder Baxter som var nästa person som skulle ordna med mötet... och vi promenerade den eftermiddagen och gick ner på stan...

När vi stod där på gatan sa jag: ”Jag ser två kvinnor klädda i mörka kläder, som kommer ut från en affär och de kommer att stoppa oss ganska snart, broder Baxter.”

31 När vi hade gått omkring två kvarter och tittade i en herrbutik på några slipsar, kom det just då ut två damer från samma butik, de var klädda i svart och de kom fram till oss och började hålla fram sina händer. De kunde inte tala engelska, men de önskade Andens urskiljning om vad som var fel med dem i deras händer.

Broder Baxter sa: ”Jag...”

32 Sådana här saker händer hela tiden, men jag talar inte om dem, vänner, om det inte är något som kommer att bli till nytta eller välsignelse, någonting sådant. Nu är det många gånger kristna som beder... Det var en dam som satt här igår kväll, som hade en liten baby. Många av er var antagligen här i går kväll, när den här damen som jag letade efter, med den lilla babyn. Kommer ni ihåg det? Hur hon hade varit i bön för detta? Och jag såg henne i rummet. Jag kunde inte få tag i vad det var för en slags dräkt, men hon hade håret flätat...

hon var ljushårig och hade en liten baby. Och Herren visade att babyn skulle bli helad och att babyn skulle bli helad innan vi lämnade byggnaden i går kväll. Det är underbart.

33 Nyligen hade vi ett möte i Fort Wayne. Hur många har någon gång varit... var det någon som var uppe i Fort Wayne på det mötet, var det någon här? Kanske någon? Ja! Här är det två eller tre händer som var här på mötet i Fort Wayne. Det var underbara skaror som var samlade.

34 B. E. Redigger, hur många har någon gång hört om B. E. Redigger? För många år sedan skrev Paul Rader en sång, "Tro, endast tro", vid hans möte där. Herr Redigger hade några döttrar... Han har gått vidare till Härligheten för ett tag sedan. Han var en av nationens mest framstående män, när det gäller Gudomligt Helande. Jag återvände just från Pensacola, Florida, där jag hade den största inbjudan till altaret, som jag någonsin haft. Två tusen på en gång gav sina hjärtan till Kristus, vid en enda inbjudan till altaret.

Och jag hade just kommit hem, och jag hade gått in i den lilla kyrkan den förmiddagen, det stod flera hundra människor samlade runt kyrkan. De försökte få ut mig, och det var någon som sa till mig: "Det är en dotter, en flicka, ett psykopatiskt fall, hon ligger där borta i kyrkans kolkällare."

Någon nämnde fru Redigger.

Jag sa: "Fröken Redigger! Vilken släkting är det till B. E. Redigger?"

De sa: "Det är hans dotter."

35 B. E. Redigger, en Guds stridsman, som vilar i Härligheten, och hans dotter är ett mental-fall. (Hans andra dotter dog i samma tillstånd.) Hon hade varit ett mental-fall på institution i ungefär två år. Där var de, hennes mamma försökte hålla henne, en vacker, ung dam, håret hängde ner, hon satt där borta och bara stirrade med ögonen.

Jag gick in dit där hon var. Hon började röra sig bakåt, medan hon vänligt mumlade något med munnen på det viset. Hon sa något om "penny", eller något sådant och rörde sig bakåt så där. Så tittade fru Redigger upp och jag sa: "Åh, är det broder Rediggers dotter?"

Hon sa: "Det är det."

36 Jag sa: "Käre Jesus, ha barmhärtighet med flickan."

Och jag bad att fiendens makt skulle lämna flickan. Och inom ett ögonblick blev hon sig själv. Och i dag fick jag ett brev att hon ska gifta sig i augusti. Så underbart! Ute från mentalsjukhuset. Och så underbart det är att finna Hans ledning.

37 Där i Fort Wayne fick de reda på vilket hotell jag bodde på (Indiana Hotel) och folk samlades i deras entréhall, tills vi måste hyra en av hotellpojarna för att ordna en väg för oss att gå ut och nerför bakgatan, förbi en hög med aska för att få något att äta. Det var så många som samlades därinne.

38 Plötsligt en dag gick vi nerför gatan, min hustru var med mig, vi hade en baby. Jag hade rockkragen uppfälld och gick nerför gatan och bar på min lilla flicka. Vi skulle gå ner till en plats som hette Tottle House, tror jag, eller Hottle house, eller någonting, där vi skulle äta. Det var där herr Eaton från Kanada mött upp i ett rum den förmiddagen... han hade kommit till mötet för att bli helad från ett problem med magen. Och Gud helade honom nere i Tabernaklet några få dagar senare. Han ville inte komma dit där jag åt den förmiddagen, han betalade bara för min frukost.

39 Nästa morgon, när jag promenerade nerför gatan, var det någonting som sa: "Vik av till vänster."

40 Fru Morgan, hon hade varit utbildad sjuksköterska i tjuogoett år, mitt första fall av cancer... Jag kände vibrationerna, hon vägde c:a 20 kg. och bars in på mötet, ingenting annat än skinn och ben. Nu väger hon c:a 78 kg, fullkomligt frisk. Och läkarna, de bästa som fanns i landet, sa till henne att hon bara hade några få dagar kvar att leva. Det fanns överallt i henne. De öppnade henne och bara sydde ihop henne igen. Hela hon var full av cancer. Det var malignt, ingenting kunde göras. De kunde inte ens komma med en kniv på henne för att operera. Nu väger hon 78 kg, fullkomligt frisk. Hon gick med oss, hon var snäll och hjälpte mig ibland med de sjuka runt omkring så där, för hon var en mycket strålande kvinna. Och vi gick nerför gatan och detta Någonting sade: "Vik av till vänster." (Jag hörde det precis som ni hör mig) Jag vek av till vänster.

41 Margie sa till min hustru: "Vad är det?"

Hon sa: "Låt honom bara gå."

42 Jag fortsatte vidare. Vi fortsatte att gå till vänster. Jag stannade framför ett ställe som hette Millers Cafeteria. Jag undrade varför. Någonting sade: "Gå in här."

Jag gick in i kafeterian. Jag fick lite frukost, några katrinplommon och så vidare, och satte mig ner.

Min hustru sa: "Du kommer säkert att bli infångad på ett sådant stort ställe som det här."

43 Folk samlades runt omkring och jag började äta. Och medan jag bad välsignelsen, hörde jag någon säga: "Prisad vare Herren." Jag tittade upp och en fattig, gammal mamma reste sig upp och torkade sig i ögonen.

Margie sa: "Det är bäst att du går. Om du inte gör det, kommer hela gruppen att..."

Jag sa: "Bara ett ögonblick. Det är den Helige Ande som leder."

44 Hon kom bort till oss och sa: "Broder Branham, jag har följt möte efter möte och försökt få in min bror i bönekön, men jag kunde inte göra det."

Hon sa: "Hans hjärta har blivit så dåligt nu, det trycker på mellangärdet. Han undersöktes för några dagar sedan och doktorn sa att han bara har en kort tid att leva. Vi sålde vår ko för att få pengar att komma hit från Texas "

Hon sa: "Vi har varit på flera möten, vi sålde allt vi hade." Hon sa: "Jag har sett att jag inte kunde komma fram, det var för många där. Jag har haft kort flera gånger, men numret har aldrig blivit uppropat."

Hon sa: "Jag bad hela förra natten och fastade." Hon sa: "Ungefär i gryningen i morse vaknade jag, och jag hade en dröm. Jag drömde att jag skulle komma ner hit till kafeterian och vänta klockan nio."

45 Jag tittade på min klocka, (den var exakt nio) och sa: "Ta med honom hit." Ni vet vad som hände, eller hur? Herren helade honom på ett underbart sätt, Han arbetar på båda håll.

46 Sedan när vi gick ut genom dörren, vi skulle just gå därifrån, vi gick ut genom dörren ungefär två minuter efteråt (vi åt inte), och en ung kvinna stod där, hon föll ner på gatan och började ropa, just som jag gick ut genom dörren. Hon var klädd i svart, hon bodde i Chicago Heights. (malign cancer.)

Hon sa: "Broder Branham, jag har bett hela... jag har bett fyra veckor att jag skulle kunna komma hit." Hon sa: "Jag kom för en liten stund sedan." (Hon hade just varit på kliniken här, och det gick inte att göra något för henne. Hennes man var en stor affärsman av något slag där.)

Och hon sa: "Tidigt den här morgonen var det Någoting som sa till mig att gå till Miller's Cafeteria och att stå här tio minuter över nio." Där var det! Jag mötte henne i Little Rock här för några veckor sedan, hon bara ropade lovprisning till Gud, fullkomligt normal och frisk.

47 Jag fortsatte att gå nerför gatan: Den helige Ande sa: "Stanna här."

Jag sa till min hustru: "Fortsätt allihop, de kommer att släppa in er på hotellet."

48 Hon sade: "Ja, jag går över till affären där på andra sidan och får tag på några böcker, bilderböcker." (Hon måste ha babyn på rummet hela tiden.)

Och jag stannade och jag gick tillbaka och tittade på några fiskeredskap och jag väntade, bara ett ögonblick.

Jag sa: "Fader, vad är det Du vill att jag skall göra?" Och jag väntade några minuter. Jag hörde den där Rösten säga: "Gå ner till hörnet." Jag gick ner till hörnet och stod vid hörnet och Den sa: "Gå över gatan och stå där." Ni som är från Fort Wayne vet hur de dirigerar trafiken där. Det var på lördag morgon och jag stod där en stund.

49 Efter ett tag såg jag en dam gå över gatan, visslan blåste många gånger och damen gick över gatan och höll sin pocketbok under armen. Och hon var klädd i en rutig dräkt och en liten rutig panamahatt. Hon promenerade.

Den Helige Ande sade: "Gå nära henne."

Jag gick dit och stod där. (Kvinnan skulle kunna vara här i detta möte i kväll, så vitt jag vet.) Och jag stod precis där i hörnet och hon passerade precis förbi och gick vidare.

50 Jag tänkte: "Det var underligt, Han har aldrig sagt någonting till mig som har varit fel."

Hon gick bort ungefär så långt som till den där stolpen. Hon tittade ner, hon såg åt sidorna.

Sedan vände hon sig om, tittade tillbaka och så sa hon: "Åh, broder Branham!"

Hon kom tillbaka och hon började gråta och sa: "Jag är från Kanada. Jag följde med hela vägen genom Kanada." Hon sa: "Jag kom hit. Jag fick bara så mycket pengar. I går kväll", sa hon, "sov jag medan jag satt i hotellets entréhall och i morse drack jag en kopp kaffe för fem cent. Jag kom ut hit för att lifta hem.

"Hon sa: "Jag var bara två kvarter nedanför här, när den Helige Ande sa: 'Vänd dig åt höger!' Jag gick åt höger och Den sa: 'Vänd dig åt vänster.' Och jag blev ledd av Honom. Den sa: 'Vänd dig om. Ser du, broder Branham mina händer är hopkrympta.'"

Jag sa: "I Herren Jesu Namn ge mig dina händer." Och här rätades hennes händer ut.

51 En stor irländsk polis blåste i en visselpipa och sa: "Jag vet vem du är, broder Branham." Oj, vi hade en bönekö därute på gatan några ögonblick. Det var överallt. Vad är det? Ledd av Guds Ande, det är vad det är, vänner!

52 Och nyligen, när jag var på väg till Dallas... (jag skall skynda mig nu.) På vägen till Dallas blev planet tvingat att landa. Och jag tänkte: "Oj, oj." Jag

stannade hela natten. Och nästa morgon gick jag ner för att lägga mina brev på lådan. (De hade sagt att de skulle komma och hämta oss.)

Jag gick nerför gatan och försökte sjunga den där gamla kristna sången, som pingstväns folket sjunger: ”Jag är glad att jag kan säga. Jag är en av dem.”

55 Har ni hört den någon gång? Det är... ”folk nästan över allt och deras hjärtan brinner av eld, med den eld som föll på... den Helige Ande gör oss på samma sätt”, någonting sådant. Och jag försökte sjunga den, jag gick nerför gatan med mina brev i handen, jag promenerade nerför gatan. Jag började gå tvärs över gatan. Den Helige Ande sa: ”Stopp”, precis framför en bank. (Memphis, Tennessee.)

Jag tänkte: ”Åh vad är detta?”

56 Jag gick över i ett gathörn. Jag sa: ”Fader, vad vill Du att jag skall göra?”

Jag stod stilla några ögonblick, för jag tänkte inte på det. Jag kände den där verkliga märkliga känslan röra sig inom mig.

Den sa: ”Vänd och gå direkt tillbaka.”

Och jag gick direkt tillbaka förbi hotellet igen... jag bara fortsatte att gå nerför gatan, medan jag nynnade för mig själv: ” Vad jag är glad att jag kan säga att jag är en av dem.”

Jag fortsatte vidare... jag gick ner till andra sidan av Memphis, vidare till det distrikt, där det bor färgade, och jag tänkte: ”Vad gör jag här nere?” Bara ledd av Anden! Och jag tittade.

Den sa: ”Gå över åt det här hållet.” Och jag gick tvärs över gatan och gick vidare på andra sidan. Jag gick över dit, vek av åt höger och gick uppför gatan åt det här hållet. Alla de små vitkalkade husen, alla dessa målade hus, där de färgade bor.

57 Och jag gick förbi och jag såg en typisk gammal ”tant Jemima”, med en skjorta på sig, en herrskjorta, som hon hade bundit runt huvudet, och hon stod där och lutade sig över grinden. Solen höll på att gå upp, rosor runt grinden. Solen kysste bort väldoften från rosen. Luften var fylld, fåglarna sjöng och så underbart. Och jag hade händerna... jag gick så där och sjöng, ledd av Anden. Jag såg på henne, medan jag gick förbi. Hon lutade sig över grinden. Hon sa: ”God morgon, pastorn (Parson). Nere i södern heter det ”parson”, ni vet i stället för...

Jag sa: ”God morgon, tant.”

Hon torkade tårarna från ögonen, började skratta.

Jag sa: ”Hur kunde du veta du att jag är en pastor? Känner du mig?”

Hon sa: ”Nej.”

Jag sa: "Hur visste du att jag var en pastor?"

53 Hon sa: "Pastorn, har du någon gång hört om den där kvinnan i Bibeln, den sunemitiska kvinnan?"

Och jag sa: "Ja."

Hon sa: "Herren gav henne ett barn."

Jag sa: "Ja."

54 Hon sa: Jag var en kvinna som också var ofruktsam och Herren gav mig en son."

Hon sa: "Jag lovade att uppfostra honom för Herren. Jag gjorde mitt bästa."

Men hon sa: "Pastorn, han valde en fel väg. Han var en fin, ung man, och han är avfällig." Och hon sa: "Han gick ut med fel sällskap. Han ligger här inne nu.

Läkarna har gett honom alla sprutor de kan. Han har varit medvetlös nu i två dagar. Doktorn säger att han kommer att dö. Det är en könssjukdom. De har gett honom allt som kan ges, men det var för sent, när de upptäckte det. Och han kommer att dö." Och hon sa: "Pastorn, jag visste att han låg där och är en avfälling. Jag kunde inte stå ut med det. Men jag bad och bad och jag sa:

"Herre, Du gav mig pojken, men var är Elisa?" Så hon sa: "Jag bad och bad." Så sa hon: "I morse, lite före gryningen, sa Herren till mig att komma ut hit och stå här vid den här grinden." (Hon var våt på ryggen av dagg.) Hon sa:

"Jag bara stod här, för jag tror på Andens ledning."

58 Åh! Det är där Gud och den troende möts på gemensam Tros-grund!

Hon sa: "Han sa till mig att stå här." Och hon sa: "Solen kom upp. Jag bara fortsatte att vänta. När du kom nerför gatan, då visste jag att du var pastorn."

59 Jag sa: "Jag heter Branham." Hon talade om vad hon hette.

Jag sa: "Har du hört talas någon gång om mina möten?" "Nej pastorn."

60 Jag berättade för henne om det. Tårarna började rinna nerför hennes kinder. Hon sa: "Jag visste att Herren inte skulle svika mig."

61 Vi gick in i rummet. Där låg en fin, stor pojke, han låg där, han vägde ungefär åttio kilo. (En bild på hälsan.) Han höll om täckena med händerna så här, och han mumlade: "Unn, nn."

62 Och hon gick fram och klappade honom på kinden. Hon sa: "Mammas lilla barn." Även om han var så gammal som han var, men så finns en moders kärlek, ni vet. Du är alltid "mammas lilla barn." Ni vet att en moders kärlek,

den blir aldrig bortglömd, det spelar ingen roll vad du gör. (Mammas kärlek.)
Så hon klappade honom på kinden och sa: ”Mammas lilla barn.”

63 Och jag tog tag i hans fötter, och hans fötter var kalla. Jag tänkte: ”O, han är döende.”

Jag sa: ”Tant, han är i ett förfärligt skick.”

Hon sa: ”Ja, pastorn, doktorn sa att han aldrig kommer att få tillbaka medvetandet igen.”

Jag höll om hans fötter och sa: ”Ska vi be?”

Hon sa: ”Ja, pastorn.”

64 Hon böjde knä på golvet och hon började be. Jag skall tala om för dig att denna gamla helgade kvinna bad en bön, där du visste att hon talade med Gud, också. Och när hon hade bett färdigt, sa hon: ”Tack, käre Herre.”

65 Jag gick fram dit där han låg och såg lite på honom och jag la mina händer över honom.

Jag sa: ”Käre Gud, jag vet inte varför Du ledde mig hit. Mitt plan är klart för avgång nu.” Men jag sa: ”Jag vet inte varför Du ledde mig hit, men jag kom bara genom ledningen. Och nu, i Din Son Jesu Namn, lägger jag mina händer på denna döende pojke för hans liv, för att hans själ skall bli frälst.”

Han sa: ”Mamma! Oh, mamma!”

66 Hon sa: ”Han talar, pastorn.” (Han hade inte talat på två dagar.)

Han sa: ”Mamma, det börjar bli ljust!” Han sa: ”Det börjar bli ljust här inne, Mamma, jag ser vart min båt åker nu!”

Inom några få minuter var han uppe på golvet och jublade, lycklig. Ungefär en vecka senare fick jag ett brev från honom. Läkarna hade förklarat att han var negativ. Han lever ikväll, Memphis, Tennessee, frisk och stark, därför att hans kära gamla mamma följde den Helige Andes ledning. Dessa som är Guds söner och döttrar är ledda av Guds Ande, stämmer inte det?

Låt oss böja våra huvuden: Vår himmelska Fader. Åh, Du har varit så god mot oss. Tiden går så fort, när vi talar om Jesus, när vi talar om Hans underbara gärningar här på jorden idag.

Han sa: ”En liten tid och världen ser Mig inte mer.” Världen förstår inte. De är förblindade av denna världens gud, de vandrar i mörker på sina egna vägar, och efter sina egna syndiga lustar. Men vi tackar Dig, Du har sagt: ”Jag skall vara med er, till och med i er, intill världens slut.” Ikväll kommer Du att leda dem genom Din Ande, var Du än finner ett uppriktigt hjärta.

67 O, Gud denna lördagskväll, när många människor är ute och handlar, många är ute... vägkrogar, platser med dåligt rykte. Unga pojkar som ligger på golvet i barerna. Unga flickor som dansar sin väg till en grav utan Kristus.

Och den gamla mammans böner, precis ovanför dem. O, Mästare, led dessa människor på något vis. Tala till dem ikväll, och må de hitta en plats i morgon vid ett gott, gammaldags altare och bli Dina tjänare. Herre, må resultatet av detta möte bli att en gammaldags väckelse bryter ut, som kommer att svepa rakt igenom städerna och nationen, för vi tror att Du snart ska sända Jesus och samla oss tillsammans.

Det finns många här i kväll, Fader, som är sjuka och behövande. Jag känner Din Ande nu. Vi vet alla att Du är här. Du sa: "Där två eller tre är församlade, där skall Jag vara mitt ibland dem." Och vi känner Dig bokstavligt talat. Med andlig känsla, vet vi att Du är här.

68 Och nu, Fader, eftersom jag har vittnat inför de här människorna angående en Gudomlig gåva så har de bara mitt ord, om inte Du talar Herre.

Men jag vet att Du kommer att tala, bevisa det, och vittna om det. Och all ära och pris till Dig, Du underbare Guds Son. Du är så underbar att Du återlöste oss, vi arma, förlorade syndare, som är värda döden och skilsmässa, värda helvetet. Men Du har återlöst oss. Åh, vad mitt hjärta slår, när jag tänker på att jag är återlöst. Och lika säkert som att Du uppstod från graven, så ska vi en dag komma fram med en ny kropp, som aldrig mer skall bli sjuk, eller lida.

Käre Gud, välsigna nu dessa som är här ikväll. Må den Helige Ande bara röra sig ut över åhörarskaran nu. Tala till var och en av oss och säg: "Denne är Min älskade Son i vilken Jag har behag."

Guds Son, Jesus från Nasaret, Hans Ande, som rör sig över oss ikväll. Må de acceptera det, i form av den Helige Ande, på ett mjukt, stilla, sätt, och bli frälsta och helade ikväll.

Vi ber om det i Din Sons, Jesu Namn. Amen.

69 Ja. Ja, det gör jag. Jag är inte en väldigt känslös typ som person, men mitt hjärta har blivit märkligt varmt, sedan jag kom in här ikväll, av någon orsak. Jag vet inte varför jag litar på att Gud ska gjuta ut av Sin Ande nu ikväll, över hela åhörarskaran, och imorgon ber jag att det skall vara ett skimmer av Guds Ljus runt den här platsen.

70 O, folk, fasta och bed. Bli redo! Jesus kommer snart! Jag tror det. Var redo! Vad gagnar det dig, om vi skulle vinna hela världen, men förlora vår själ? Vad gott skulle det göra för oss? Inget gott alls! Låt oss tjäna Honom av allt vårt

hjärta. Medan de ordnar upp åhörarskaran i en kö, låt oss be igen, bara ett ögonblick.

71 Fader, kom nära nu. Förbli kvar hos oss, Jesus. Välsigna oss ikväll. Det finns de som är här för en... ser fram så ivrigt. Och det verkar som om just en liten extra välsignelse är över oss ikväll, på något sätt, eller just häromkring. Kanske Du just ska gjuta ut Din Ande över oss. Vi ber att det skall ske så, Fader.

72 Hela alla nu. Guds Ängel, som Du sände till mig vid min födelse, och som ledde mig genom livet vid Din Hand, Han som möter och talar och som visar de syner jag talar om, oh, Jesus, sänd Honom nu, i Ditt Namn, så att Han kan urskilja (urskiljningens gåva), att känna hjärtana.

Han sa: "De gärningar som Jag gör, skall ni också göra, och större..."

Du kände hela folkets hjärta. Du kände till alla sjukdomarna. Du talade om för Filippus var han var någonstans, innan han kom till bönekön. Du talade om för dem var de skulle hitta hästarna bundna. Du talade om för kvinnan hennes synder.

Och så en dag band de en trasa runt Dina ögon, drog skäggstrån ut från Ditt ansikte och spottade på Dig. De sa: "Profetera nu och säg vem som slog Dig." Herre, Du öppnade aldrig Din mun. Vi är tacksamma för Ditt underbara liv, för Anden som Du har gett oss att leva av. Hjälp oss nu. Och må stora syner och under bli gjorda ikväll. Låt det ske, Herre. Och när folket ser dessa ting bli gjorda, må de acceptera Dig just då. I Din Sons, Jesu Namn. Amen.

73 Åh, på något vis tror jag att stora ting kommer att hända, gör inte ni det? Ser ni? Mose gjorde sina tecken en gång inför Israels barn och var och en av dem trodde honom. Är det riktigt? Han behövde inte sticka in handen en andra gång för att göra sitt tecken. Han behövde inte förvandla sin stav till en orm... De trodde! Och kom ihåg att så som Han helar här på plattformen, så kan Han hela därute på samma gång. Dig, där du är! Då kommer Gud att hela Dig precis där du sitter nu.

Tror du det? Bra ...

(Slut på ljudbandet ... utg.)

Yttersta Tidens Budskap

Erling Eriksen

Ängsgatan 37

S- 67160 Arvika

Sverige

Telefon +46 570 214 65

www.budskapet.info

Copyright © 2016